

Fraaie momenten en miskleunen in 'Bloedbruiloft'

Lorca met Duitse schlagers

Sonja de Jong

García Lorca gelardeerd met Duitse schlagers, drama versus clownerie. In haar verlangen om een eigen vorm te vinden voor haar encenering van 'Bloedbruiloft' is regisseur Julie van den Berghe iets te ver doorgeschoten. Het levert een onevenwichtige voorstelling op die naast bijzonder fraaie momenten ook miskleunen kent.

Dat het geheel toch de moeite waard is, komt vrijwel geheel voor rekening van Chris Nietvelt, die op magistrale wijze de moeder speelt, een ongebreidelde furie met vlam-mende haren, een briesende leeuw, maar tegelijkertijd een wanhopige moeder die alles wat haar lief was verloren heeft en toch naar de buitenwereld toe met ijzeren wil overeind blijft.

'Bloedbruiloft' is een productie in het kader van TA-2, een platform voor de ontwikkeling van regietalent.

Zelden gespeeld

Het stuk is de afgelopen decennia zelden of nooit gespeeld in Nederland en dat heeft alles te maken met de grenzeloze dramatiek die de Spaanse García Lorca (1898-1936) in het verhaal legde.

Haar man en haar oudste zoon heeft moeder verloren aan bloedwraak, maar ze draagt haar verdriet binnen in zich en bestiert met vastberaden hand het familiebezit. Dan kondigt haar enig overgebleven zoon aan te gaan trouwen.

Maar tijdens het huwelijksfeest gaat de bruid ervandoor met haar jeugdliefde Leonardo, de man die zij niet mocht huwen omdat hij onvoldoende bezit had. Het is een vlucht die slechts in bloed kan eindigen. Probeer in het rationele Nederland met zoveel zwaar aangezet drama maar eens te overtuigen.

Van den Berghe koos ervoor om het eerste deel, de voorbereidingen tot het huwelijk, in de vorm van streng geordende tableaux vivants binnen de schaduwomlijning van het in de nok van het podium hangende huis te verbeelden. De acteurs wit geschminkt en met zwartomrande ogen, als spelers in een commedia dell'arte. Gewaagd, maar het werkt wonderwel, al doen de Duitse schlagers waarin de acteurs te pas en te onpas uitbarsten wat wezensvreemd aan.

Als de bruiloft daar is en het huis samen met een regen van confetti en serpentines neerdaalt over de spelers levert dat een mooi beeld op, maar het daarna losbarstende discogeweld, compleet met hossen-de acteurs en zwaaiende lichten in alle kleuren is een al te rigoureuze stijlbreuk. Pas als de bruidegom (Peter de Hoog) en Leonardo (Dragan Bakema) beiden het loodje gelegd hebben, en moeder en bruid rouwend achterblijven, herstelt het evenwicht zich.

Het zijn vooral de oudgedienden, naast Chris Nietvelt Frieda Pittoors

als de oude, maar om de dooie dood niet uitgebluste meid en Peter Bolhuis als de kwezelige vader van de bruid, die de voorstelling dragen. Een plezierige verrassing is ook de jonge Lauranne Paulissen als de bruid. Gaandeweg groeit zij steeds beter in haar rol en trekt vooral het laatste deel van de voorstelling naar zich toe. Echt overtuigen doet 'Bloedbruiloft' door zijn vele te gezochte anachronismen niet, maar dank zij deze vier acteurs blijft het stuk toch overeind.

Toneel

'Bloedbruiloft' - van Federico García Lorca; vertaling: Dolf Verspoor - door Toneelgroep Amsterdam 2/Frascati Producties. Regie: Julie van den Berghe. Bijgewoond op 1 december in Frascati te Amsterdam. Hier nog te zien t/m 14 december. www.tga.nl

Chris Nietvelt en Froeda Pittoors in 'Bloedbruiloft'.

FOTO JAN VERSWEYVELD